

Евотон: трансформація
Андрій Крижевський

Лабіринти Евотона #2

На тлі безперервних терористичних актів консерваторів, конфлікту світоглядів старого і нового Покоління, на Землю насувається загроза повторного вторгнення абсидеумів. Але Земля непомітно опиняється ще перед однією фатальною загрозою, яка, однак, дає ключ до розуміння таємниці походження земної цивілізації.

Андрій Крижевський

ЕВОТОН: ТРАНСФОРМАЦІЯ

КОРОТКИЙ ВИКЛАД ПЕРШОЇ ЧАСТИНИ РОМАНА «ЕВОТОН: ПОЧАТОК»

Евотон! Елементарна частинка, калібрувальний бозон, що переносить інформацію. Генерується, випромінюється речовиною й утворює інформаційне поле, що заповнює Всесвіт. Це поле містить увесь «програмний код» Всесвіту – первинні і вторинні вихідні дані, які розподіляються на прошарки. Перший з них стає доступний для прочитування й аналізу речовині на певному етапі її ускладнення як цілісного об'єкту (наприклад, первісна людина). Кожен новий прошарок – нова порція безцінних знань і... влади! Проте найбільше значення має двадцять п'ятий рівень, який надає право на невтручання, яке ретельно охороняється самим Простором.

Чому евотон має набагато більшу цінність, аніж золото або платина?

По-перше, саме ця частинка сприяє переходу між прошарками інформаційного поля. Все залежить від заряду евотона, який може мати як позитивне, так і негативне значення. Перше – концентрує й ускладнює речовину, сприяючи переходу об'єкта у вищі прошарки, друге ж – зменшує концентрацію, зумовлюючи рух у зворотний бік. Речовина здебільшого випромінює евотони з нейтральним зарядом, який виявляє ефект позитивного, але надзвичайно повільно. Проте біологічна матерія, багато в чому завдяки нервовій системі, здатна генерувати частинки з позитивним або негативним зарядом. Звідси правило: володієш евотонами з позитивним зарядом – володієш більшою інформацією, а отже – владою. Неважко здогадатися, що у Всесвіті не всі цивілізації наділені розвинутою системою психічних процесів.

По-друге, евотон має неймовірний енергетичний потенціал, який з легкістю застосовується на практиці в різноманітних сферах життєдіяльності тієї чи іншої цивілізації. Наприклад, психічна енергія легко здатна конвертуватися в електричну або використовуватися безпосередньо.

Земля... Більшість її жителів не підозрюють про існування міждержавної організації – Світової Ради. Її завдання полягає у виробленні й утіленні в життя загальних принципів та напрямів розвитку людства, поточному управлінні земними процесами, що зазвичай виходять за межі повноважень її членів – земних держав. Рішення ухвалюються консенсусно, є обов'язковими й остаточними. Очолює Раду Стів Фоллінг.

Утім, земляни не підозрюють і про те, що вже досить тривалий час ця організація таємно співпрацює з позаземною цивілізацією абсидеумів, які зовні майже не відрізняються від мешканців планети Земля. Рівень розвитку прибульців випереджає земний на п'ятдесят шість пунктів: землянам досягний лише двадцять четвертий прошарок інформаційного поля Всесвіту. Інопланетяни майже не здатні генерувати евотони самостійно й тому уклали угоду з Радою, предметом якої є технології, що передаються землянам, й евотони, що постачаються абсидеумам. Земна цивілізація здатна повністю задовольнити паразитичні потреби прибульців. І такий порядок зберігається вже довгі роки... День за днем!

Патрія – планета панівної в галактиці цивілізації патрійців, найдавнішої й найбільш гармонійно розвиненої з будь-якого погляду. Їхній світ далеко просунувся в бік вдосконалення, де повсякденне життя будується на неухильному дотриманні загальних для всіх цінностей, які називаються Принципами, а тісний взаємозв'язок з інформаційним полем забезпечує як синхронізацію всіх процесів у їхньому суспільстві, так і глобальну інформованість кожного патрійця. Представники їхньої цивілізації можуть спілкуватися між собою на вражаючій відстані, не вимовляючи вголос ані слова (здійснювати Виклик), подорожувати в просторі, не перемішаючи свого тіла (контакт очного свічення) і, звісно ж, здійснювати евотонування – забирання евотонів з навколишнього простору (як і абсидеуми). Їхній світоустрій не передбачає існування держави, а технологічний розвиток дозволяє цілковито використовувати сили антигравітації й величезні можливості евотона, зокрема задля дальніх польотів у космічному просторі з мінімальною витратою часу.

Понад те, патрійці володіють технологією складання життєвої мапи (Шлях), що дозволяє їй власникові наперед дізнатися про Точки – неминучі події в житті, якість яких можна змінити. Простір між Точками заповнюють лінії – щосекундний вибір, який здійснює представник цієї цивілізації.

І нарешті, важливим знанням, яке мають у своєму розпорядженні жителі планети Патрія, є теорія просторової діри, згідно з якою Всесвіти існують один у одному за принципом «матрьошки», – у чорних дірах.

Велфарій – молодий і амбітний патрієць у віці ста п'ятдесяти років із відділу позапатрійних цивілізацій Інституту науки. Алмій – його друг і колега, розповідає йому про те, що вже шість патрійських діб цілковито відсутній зв'язок з Мілою, разом з якою Вел виріс і яка замінила йому сестру за відсутності їхніх близьких. Вона, несподівано для інших, відправилася на планету S24 для підтримки вже встановленого контакту з представниками місцевої цивілізації, якій нещодавно вдалося подолати гравітацію й вийти у відкритий космос.

Водночас усіх турбує ситуація, за якої вміст чергової Точки Велфарія вперше в історії недоступний для фахівців з відділу майбутнього. Феномен набуває епохального значення напередодні вибуху в чорній дірі галактичного центру, що означає народження в ній нового Всесвіту. Оскільки панівна цивілізація неодмінно має потурбуватися про проникнення в діру найдовершенішої речовини, зниклу Точку нерозривно починають пов'язувати із вибухом. Проте Вел відправляється на S24...

Земля. Велфарія зустрічає Стів Фоллінг разом зі своєю помічницею Діаною. Патрієць, покладаючись на допомогу Ради в пошуках Міли, несподівано залучається до участі в давно назрілому конфлікті між абсідеумами й патрійцями. Виявляється, уже достатньо тривалий час на Землі існує рух опору, очолюваний батьком Вела й Міли Вілірієм.

Після перестрілки із застосуванням інопланетних можливостей у одній з резиденцій Ради, що закінчилася вбивством двома абсідеумами Стіва Фоллінга, який захотів зіграти у власну гру й перекинутися на бік патрійців, Велфарій з Діаною втікають і тримають курс на Ліллехаммер у пошуках зброї і зв'язку. Саме в цьому норвезькому містечку розташоване одне з покинутих відділень опозиційного руху «Надія», до якого, виявляється, належить і Діана.

Абсідеуми, оголосивши вже давно очікувану ними війну Світовій Раді для її ліквідації як непотрібного посередника у справі управління планетою й відбирання евотонів, на очах Вілірія захоплюють Мілу безпосередньо біля Потьомкінських сходів у Одесі. Інтервентами керує не хто інший, як... Алмій! З'ясовується, що Шляхи Міли й Велфарія у фрагменті, що містить зниклу Точку, ідентичні. А отже, патрійці є прямою загрозою! Адже Точка, як вважають загарбники, – це момент переходу на п'ятдесятій рівень для патрійців, що абсідеумів не турбує. Проте інтервентам доступна інформація, що Вілірій кохав земну жінку, яка народила двох дітей, що є наполовину землянами. Тому момент переходу патрійців – це перехід і для землян... на двадцять п'ятий рівень! Рівень невтручання! І якщо абсідеуми помиляться, то вся їхня діяльність на планеті припиниться!

Дорогою до Ліллехаммера Вел і Діана закохуються один у одного. Однак там патрійця таки спіймали, вправно підлаштувавши йому пастку. І тоді сили землян, що залишилися вірними Раді, головою якої обрано Вілірія, і невідкладно прибулих на планету воїнів-патрійців (патрійські Стражі) об'єднуються для вирішальної битви! І їм це вдається ціною неймовірних зусиль і численних життів.

Коли Алмій розуміє, що програв, у ньому прокидається патрійська душа. Рятуючи виснажених Велфарія, Діану, Мілу, Алону, Петра й відправляючи їх на Патрію, абсідеум усвідомлює хитромудрий, продуманий до дрібниць, успішно реалізований план Вілірія. Врешті-решт Алмій гине.

Джеймс, Андрій і Злата (очільниця корпусу патрійських Стражів і відродженої патрійської держави) залишаються на Землі. А Вілірій, завершивши свою місію, відправляється в новий Всесвіт.

Евотон поклав початок масштабним і неминучим змінам на Землі й у Всесвіті. Наскільки великі його можливості?

ГЛАВА 1

– Айюмі!

Дівчинка перевела замислений погляд із стелі на вчительку.

– Айюмі, де ти літаєш? – м'якше запитала жінка, що стояла серед класу. – Про що ми говорили з рештою учнів?

Японці не подобалося, коли її відволікали від роздумів. Процес взаємодії з інформаційним полем привертав її увагу більше, ніж решта всіх занять у житті. Ніякі хобі не могли порівнятися зі сприйняттям і засвоєнням неймовірної за об'ємом інформації, яка виявилася доступною для нового покоління землян.

– Ви запитали учнів про класифікацію елементарних частинок! – відкарбувала дівчинка.

Вчителька продовжувала дивитися на неї незадоволеним поглядом. Вона не могла зрозуміти: як Поколінню вдається зосереджувати увагу на декількох явищах водночас. Йй, звісно ж, розповіли свого часу про збільшені здібності людського мозку після переходу під час легендарної сутички з абсидеумами. Утім, ця інформація залишалася для більшості землян чимось фантастичним і недоступним для розуміння.

– Так, цілком вірно. Не відволікайся! Отже, що утворює речовину?

Сусідка Айюмі за партою швидко підняла руку.

– Так, Кетрін!

– У нашій частині Всесвіту й узагалі адрони та лептони утворюють свідомість, – промовила вона високим дитячим голосом.

– Назви мені, будь ласка, який-небудь калібрувальний бозон.

– Фотон! – відповіла дівчинка.

– Правильно! А гравітон належить до них?

Обличчя Кетрін зробилося напруженим.

– Так... – обережно промовила вона.

– Розумниця! – похвалила її вчителька. – Айюмі! Яку найголовнішу частинку ми забули назвати?

– Евотон.

– Розкажи нам про неї.

- Елементарна частинка. Належить до калібрувальних бозонів, за допомоги яких здійснюється нещодавно відкритий людством новий тип взаємодії.

- Не зовсім те, що я чекала від тебе почути, Айюмі!

- Ботанка! - почувся хлоп'ячий голос із задніх рядів.

- Він виявляється в розвитку свідомості! - продовжувала вона, не відволікаючись. - Евотони чинять безпосередній вплив на її концентрацію залежно від свого заряду.

- Айюмі! Досить!

- І звісно, евотон - це носій інформаційного поля!

- Я сказала, досить! - прикрикнула вчителька. - Я не хотіла знати, наскільки успішно ти засвоїла курс ораторського мистецтва. Досить мені зачитувати інформацію з вашого поля!

- Воно таке ж наше, як і ваше! - заперечила Кетрін.

Жінка поглянула на неї очима, сповненими ненависті.

- Мовчати, поки тебе не запитують! - закричала вона. - А ти, - вона показала на японку, - якщо й далі продовжуватимеш зчитувати мені інформацію, не запам'ятовуючи її, виростеш безграмотною й неосвіченою!

- Якщо я сприйняла інформацію - тож і запам'ятала! - обурено відповіла школярка.

- Ти думаєш, я повірю твоїм казкам? Я теж можу прочитати вголос з книжки декілька слів, а наступного дня нічого не пригадаю!

- Так у вас мозок інакше влаштований! Ваша короткочасна пам'ять досить слабка!

Класом прокотилася хвиля знущального сміху.

- Вважаєш мене недорозвиненою, так? - з обуренням промовила розлючена жінка. Вона підійшла ближче до дівчинки й уже замахнулася рукою для запотиличника, як раптом між Айюмі й учителькою з'явилася Кетрін.

- Це ще що таке?! Негайно сядь на місце! Інакше я все розповім твоїм батькам і поскаржуся керівникові!

- Згідно із затвердженою Світовою Радою програмою зближення поколінь, ваша поведінка є неприпустимою! Візьміть себе в руки, будь ласка! Інакше я скаржитимуся моему татові, який працює в Раді!

У приміщенні запала тиша, а в повітрі застигла напруга. Дзвінок, що прозвучав, не дав можливості відповісти жінці, яка, втім, ляснула японку й грізно подивилася на десятирічну Кетрін.

Діти вийшли з класу й відразу розділилися на дві групи. Ті, які складали нове Покоління, народжене після переходу людства на двадцять п'ятий рівень десять років тому, завжди трималися разом. Вони були об'єктом прихованого презирства дітей, які хоч і були їхніми однолітками, але народилися раніше. Що вже й казати про дорослих.

- Не звертай уваги, я все розповім нашому тату, - звернулася Кетрін до своєї сестри, яку кілька років тому удочерили батьки американки.

- Не варто, Кеті, - з розумінням і вдячністю відповіла японка. - Система не працює й дає збої. Ти ж сама бачиш, що ніякого зближення не відбувається.

- Але ж я - зі старого покоління... - проникливо відказала Кетрін.

- Таких, як ти, - неймовірно мало. Он, глянь праворуч! Бачиш, як вони стоять і уїдливо шкіряться на нашу групу. Уявляю, що їм наговорили їхні батьки. А дорослі!.. - Айюмі підняла руку й торкнула те місце, куди нещодавно вдарила вчителька.

- Що, болить? - розреготався хтось з хлопців, який проходив повз них.

- Не твоя справа, довбню! - нервово відповіла Кетрін. - Абсідіумів на вас бракує!

- Кеті! Облиш! - заспокійливо попросила сестра. - Не дай Боже, щоб вони повернулися!

- Як ти? - запитав хлопчик, що підійшов.

- Дякую, Майкле. Дурня ще та!

Айюмі дбайливо дістала й передала йому якийсь зошит. Хлопчик узяв його й поглянув у бік дітей, що стояли навпроти.

- Кумедно!

- Що? - запитала Кетрін.

- Я відчуваю себе як homo sapiens[1 - Людина розумна (лат. Homo sapiens) - вид роду Люди (Номо). У кінці верхнього палеоліту (близько 40 тисяч років тому) залишався єдиним представником сімейства гомінідів.], що стоїть перед afarensis[2 - Австралопітек афарський (лат. Australopithecus afarensis) - вимерлий вид австралопітека з родини гомінідів, що жив близько 4 мільйонів років тому.]... Місіс Плез[3 - «Місіс Плез» - всесвітньо відомий череп самки австралопітека африканського (вимерлого виду з сімейства гомінідів, який мешкав близько 3, 5-2, 4 мільйонів років тому).] відпочиває!

Всі трое засміялися. З групи дітей навпроти вийшли трое найогрядніших хлопчаків, яким не сподобався їхній сміх, з відверто недоброзичливими намірами.

– Що, чверть від ста, вам мало запотиличників дали? – вороже запитав один з них.

Майкл зробив два кроки їм назустріч, перегородивши шлях до дівчаток. Найбільший хлопчак підійшов до Майкла впритул і грізно подивився йому в очі:

– Що, чверть від ста, отримати хочеш, задрипанцю?

Інший хлопчисько підскочив до захисника і штовхнув його ногою ззаду. Майкл, не втримавши рівноваги, врізався у третього здорованя, який зі злісним сміхом відштовхнув його назад.

Почувши крики, із-за спин переляканих дівчаток вибігли декілька хлопчиків. Отримавши сильний запотиличник, Майкл скрикнув і мимохіть простягнув руки вперед, а його очі зажевірили червоним світлом. Нападники з жахом у очах і боягузливим виском пригнулися. Хлопчики, що підбігли, вчинили так само, як Майкл.

– О боже! – закричала місіс Керрінгтон, пробираючись крізь скупчення дітей. – Майкле, опусти руки, милий! – вона нагнулася й обійняла його. Сяйливі очі згасли.

– Місіс Керрінгтон, він хотів евотонувати нас! – заскиглили школярі, випроставшись.

– І правильно! – втрутилася Кетрін. – Жаль, що не вийшло!

– Кеті! Замовкни! Тримай себе в руках! А ви, шибеники, зайдете після уроків до мене в кабінет!

– Але місіс Керрінгтон.

– Без «але»! Розійтися всім! І ви теж, захисники! – строго звернулася вона до хлопчиків, що підбігли на допомогу. – Майкле, евотонування – не жарти! Адже ти повинен це розуміти, як ніхто інший.

– Пробачте мене, будь ласка, – винувато вибачився школяр.

– І я муситиму повідомити про цей інцидент вашим батькам! – строго звернулася вона до дітей.

* * *

Надвечір'я. Сонце відсвічувало на лакованому столику жовтими відблисками, характерними для другої половини дня. На небі ані хмаринки. Теплий вітерець кружляв у химерному танку тополиний пух. Небосхил раз по раз розтинали антиграві, які трималися відносно невеликої висоти. Проте звідси, з антигравітаційної платформи замість звичного стільця, здавалося, що ці нові для землян транспортні засоби літають набагато вище.

– Чашку еспрессо, будь ласка, – попросив чоловік років сорока, що сидів за столиком, в офіціантки, яка підійшла до нього. Він викликав голограму

свого Помічника й поглянув на годинник. Потім подумки відкрив останнє зведення новинних заголовків з невеликими коментарями під ними. Один з них інформував, що в Китаї знову було здійснено теракт у центрі великого міста. Вибух забрав життя кількох десятків людей. Він відкрив відео й, спершись рукою на підборіддя, з обуренням проглянув відображені камерами декілька секунд. Потім він прочитав наступну новину про те, що Об'єднані збройні сили Світової Ради готові до відповіді на здійснені радикалами злочини.

– Олександр, здрастуйте! – гаряче звернувся до нього чоловік такого ж віку.

– Петре! – жваво відреагував його співрозмовник, піднявшись і міцно обійнявши свого друга. – Здрастуйте! Я тебе не бачив уже декілька років!

– Насправді два роки, – з посмішкою зазначив Петро.

Вони потиснули один одному руки й сіли за стіл.

– Як твої справи?

– Нормально!

– Як Патрія?

– Досі пристосовуємося до нових умов.

– Держава? Режим оперативного управління?

– Так.

– Так ви ж тоді перейшли на п'ятдесятий рівень... У Норвегії! Невже досі не відновили зв'язок зі своїм інформаційним полем?

– Відновили, але Злата... – Петро несподівано вмовк і замислився над словами, які він зібрався вимовити. – Вона щось недобре відчуває. Ферруанці досі патрулюють нашу бінарну зоряну систему. Так само як і інші ділянки нашої галактики.

– Вони щось конкретне шукають? – поцікавився Олександр.

Петро промовчав.

– А ти все так само один?

– Так, – відповів росіянин, що прилетів на Землю. – А як твоя сім'я? Як Володимир?

– Уже у школу ходить, – з усмішкою відповів Олександр.

– Незвично? – обережно запитав Петро.

– Незвично, – погодився Олександр. – Їхній мозок по-іншому влаштовано. І це ще м'яко сказано... Вони все знають з раннього віку. Або, принаймні,

знають уже точно більше, ніж наразі ми з тобою. І за великим рахунком, з ними розмовляти на рівних можна тільки на філософські теми. Утім, навіть у цьому разі відчуваєш своє неучтво.

Петро уважно слухав свого приятеля.

– Проте з іншого боку, розумієш, що їхнє життя буде без того лайна, з яким ми жили раніше. А дехто з дорослого покоління живе й досі! – він зробив паузу. – Знаєш, у нас не прийнято особливо говорити на такі теми в умовах нестабільності. Але...

Росіянин, який прилетів з Патрії, уважно слухав Олександра, але їх відволікла офіціантка, що підійшла, з чашкою кави, яку вона акуратно поставила на столі.

– Можу я вам щось запропонувати? – ввічливо звернулася вона до Петра.

– Так, склянку соку, будь ласка.

– Який сік ви хочете?

– Апельсиновий, свіжовичавлений.

Дівчина кивнула й відійшла.

– Відвик від обслуговування? – зі сміхом запитав Олександр.

– Так, геть незвично. Нове покоління, напевно, відмовиться від всіх цих пережитків минулого.

Його співбесідник зробив багатозначний рух бровами.

– Отже, що ти хотів мені сказати до того, як підійшла офіціантка? – нагадав Петро.

– Чув про Джеймса?

Петро розгубився:

– Здається, це він розробив програму зближення поколінь кілька років тому.

– Отже, не чув. Він пішов!

Петро стривожено скочив на ноги.

– Ні, не з життя, – засміявся росіянин, хапаючи його за руку й усаджуючи на місце, – а з Ради. Робився відлюдьком, майже ні з ким не розмовляє.

– Вважаєш, що через програму?

Вони якийсь час дивилися один на одного.

– Моя думка, – нарешті продовжив Олександр, – що причиною є передбачення. Чесно кажучи, особисто мені вже як з півроку конкретно ніяково, друже мій.

Ніби живу в очікуванні чогось страшного й непоправного. Засіло усередині мене десь тут, – він показав на груди, – і викручує все підряд. Неначе перед боем, коли розумієш, що скоро прийде смерть у вигляді ворожого війська, яке ось-ось покажеться на обрії. Стоїш без зброї і дивишся на світ востаннє... – він зупинився і зробив декілька ковтків кави.

– Мій приліт пов'язано з деякою тривожною інформацією, Олександр, – помічник очільниці патрійської держави дістав предмет, схожий на скло, обрамлений темною металевою смугою.

Привітна офіціантка принесла склянку насиченого м'якоттю соку. Коли вона пішла, Петро передав предмет голові російського представництва Світової Ради, який увімкнув його поглядом, використовуючи свій Помічник. На дисплеї з'явилися незрозумілі символи.

– Закодована інформація?

Петро трохи підвівся над стільцем і наблизив свою долоню до скроні співрозмовника.

– Використовуй мої евотони для декодування.

– Дякую, отримав. Зараз мені лінзи покажуть початковий варіант.

– Тобі слід негайно передати цю інформацію вашому президентові в Росії! Решту голів держав попередить Андрій.

– Тоді поквапся. Він півгодини тому вилетів з Одеси до Бостона.

Олександр уважно розглядав символи на дисплеї, перегортаючи блок за блоком. Його обличчя зблідло, а очі зробилися скляними. Проте він продовжував жадібно проглядати матеріал.

Тим часом уздовж вулиць, якими вже декілька років не їздили автомобілі, над головами перехожих засвітилися ліхтарі. Їхні потужні і яскраві світильники без опори висіли в повітрі на значній висоті. На антигравах у небі спалахнули габаритні вогні. Якийсь чоловік пробіг з відкритою голограмою наручного комп'ютера, на якій спалахували і згасали частотні смуги еквалайзера. Навушників на ньому не було. «Отже, як у патрійців. Звук передається безпосередньо в мозок», – подумав Петро. Раптово чоловік зупинився. Еквалайзер на голограмі змінило обличчя жінки, яка щось приязно промовила й широко засміялася. Чоловік захопив пальцями зображення, майстерно перемістив у простір перед собою, потім за допомогою руху другої руки розтягнув його, збільшивши масштаб.

– Привіт, мила! – відповів він і продовжив вечірню пробіжку.

– Боже! – скрикнув Олександр, а чоловік, що вже відбіг, злякано озирнувся в їхній бік. – Адже це – кінець усьому!

* * *

«Сьогодні на південному заході Китаю прогрімилі вибухи. Згідно з уточненими даними, внаслідок інциденту загинули близько двохсот осіб, ще сто п'ятдесят вважаються зниклими без вісті. За попередньою інформацією, теракт був організований радикальною організацією «Воскресіння». Уряд терміново спрямував у район лиха китайські підрозділи Об'єднаних збройних сил Світової Ради, щоб не допустити паніки й масових безладів, а також надати негайну допомогу постраждалим.

Офіційні особи радикалів не взяли на себе відповідальність за подію, однак не заперечували своєї причетності до здійснених терористичних актів. Завтра на місце події має прибути голова Ради разом з офіційними особами КНР, щоб обговорити подальші плани щодо боротьби з терористами й борцями за відновлення минулого.

Нагадаємо, що організація «Воскресіння» виступає проти розробленої Джеймсом Філлсом політики зближення поколінь, вбачаючи в ній загрозу різноманіттю культурних цінностей і традицій різних народів світу. Два роки тому організація офіційно висунула ультиматум Світової Раді з вимогою скасувати затверджену раніше програму, а державам – вжити невідкладних заходів щодо захисту свого Покоління від стирання культурних меж. Інакше представники «Воскресіння» пообіцяли усунути, на їхню думку, найбільш лояльних до нової програми політиків і діячів науки, що вивчають можливості нового Покоління землян.

Цілком імовірно, що мішенню цієї атаки був генерал Кам Бей, який активно намагався домогтися переходу на застосування роботизованих збройних сил. Слід зауважити, що ця пропозиція вже кілька разів пропонувалася ним до розгляду членами Ради, але так і не отримала їхньої одноголосної підтримки. Крім того, він неодноразово підіймав питання убезпечення Покоління, виступаючи за детальне розслідування фактів таємничого зникнення дітей, аж до внутрішньої перевірки Світової Ради».

* * *

Розігрите пекучим сонцем повітря Кембриджа тремтіло в безвітрі літньої спеки. Перехожі важко дихали, поволі переставляючи обважнілі ноги. Спека виснажувала.

– Хочеш води, Кеті? – дбайливо запитала японка.

Насуплена дівчинка кивнула й узяла із рук сестри пляшку з блискучими краплями на холодних боках.

– А ось і тато! – радісно стрепенулась Айюмі.

Неподалік від них опустився антиграв, зовні схожий на щось середнє між автомобілем і гвинтокрилом без гвинтів. Центральна частина поверхні корпусу почала втрачати свою щільність, поки зовсім не зникла. З антиграва вискочив підтягнутий чоловік міцної статури з виголеним обличчям і темним волоссям, акуратно зачесаними набік без проділу. Його блакитні очі вмить знайшли своїх дітей.

– А ось і наш тато! – радо прокричала Кетрін.

Чоловік посміхнувся і стрімко попрямував до дівчаток. Раптово він почув попереджувальний сигнал, що наближався, і різко зупинився. У декількох сантиметрах від нього промайнув велосипедист, щось на ходу втокмачуючи йому про неухажливість. Чоловік здригнувся й вибачився. У цей момент на нього накинулася Кетрін, міцно обіймаючи його.

– Кеті, мила! – сказав чоловік, гладячи свою доньку по голові. До них підбігла Айюмі, яка також обійняла батька, але обережніше й спокійніше.

– Запізнився сьогодні, – констатувала Анна, що саме підійшла.

– Мені телефонував Андрій, – серйозно відповів він старшій дочці. – Як твої заняття в Гарварді?

– Все гаразд, – відказала вона, відчувши легке торкання батьківської руки до своєї щоки.

– Полетіли додому, – запропонував чоловік, і діти слухняно попрямували до антиграва.

Коли вони злетіли, Кетрін і Айюмі, які сиділи біля батька, перебралися ближче до бічної поверхні, що зробилася прозорою. Вони розглядали міст Лонгфелло, прокладений через річку Чарльз, який сполучав Кембридж і Бостон. Поверхня річки сліпуче блищала в сонячних променях, змушуючи мружитись і сльозитись очі. Дівчатка терли оченята й уперто дивилися вниз, прислухаючись, втім, і до зосередженої бесіди батька й сестри.

– А чого хотів Андрій? Адже він мав прилетіти до нас на вихідні в гості.

– На жаль, у нього не вийде, – стурбовано промовив батько.

– Отже, ти теж відлітаєш, так?

Чоловік самохіть кивнув, подивившись на дівчаток, які дружно обернулися до нього і спохмурніли.

– Я пам'ятаю про свою обіцянку!

У відповідь – жодної реакції.

– Хочете, з вами на Фенуей Парк[4 – Фенуей Парк (англ. Fenway Park) – найстаріший бейсбольний стадіон біля Кенмор-сквера в Бостоні, штат Массачусетс.] сходить мама?

Вони так само дружно заперечно похитали головами. Анна посміхнулася і ніжно доторкнулася до долоні батька. Чоловік нахилився вперед і жартівливо клацнув обох донечок по носиках, а після несхвальних вигуків довірливо промовив:

– Сонечка! Ми один одного ніколи не обманемо, пам'ятаєте? Ви для мене з мамою – найдорожче на світі! І якщо я не можу стримати свого слова, а обставини примушують мене порушити свою обіцянку перед найдорогоціннішим,

що є в мене у Всесвіті, це означає, що в мене справді вкрай термінова справа.

Айюмі віддано їй пробачливо подивилася на батька, а Кетрін скривджено відвернулася і продовжила спостерігати за міським пейзажем з вікна. Батько широко посміхнувся їй підморгнув Айюмі: дівчинка тямучо пересіла до Ганни, що обійняла її. А чоловік дбайливо притиснув до себе Кетрін і зашептав їй у маківку:

– Щойно я повернуся, ми обов'язково сходимо на фінал Ліги чемпіонів. Обіцяю!

– Правда? – Кетрін радісно стрепенулася і обернулася до батька.

– Так! Ми підемо на футбол!

Дівчинка в захваті завищала їй кинулася обіймати тата.

– Бейсбол, сокер... Як можна це дивитися? – жартівливо запитала в самої себе Анна.

Чоловік неголосно кашлянув, викликав голограму Помічника й задав декілька послідовних команд своєму комп'ютеру.

– Підсилюєш енергетичне значення своїх евотонів? – запитала старша донька.

– Так.

– Мені завжди боляче дивитися, як ти мучишся...

Батько упевнено відповів:

– Це – найменше, що я можу зробити для того, щоб бути поряд з вами й вашою мамою!

Очі Анни заблищали від ледве стримуваних емоцій.

Раптово перед чоловіком з'явилася схвильоване жіноче обличчя.

– Привіт, – ворухнулися вуста голограми.

– Привіт, мила!

– Веле, ти відлітаєш на зустріч? – стурбовано запитала жінка.

– Так. За годину. Андрій уже чекає мене в Лондоні, – спокійно, немов боячись налякати, відповів він. – Ти розмовляла з ним?

– Звісно.

– Отже, ти вже в курсі? – обережно запитав Велфарій.

– Ні, я його не розпитувала в надії, що ти розповіси мені більше.

Вел гмикнув у відповідь.

Антиграв здійснив м'яку посадку на газон перед двоповерховим особняком. Білосніжна будівля яскраво виділялася серед соковитої зелені. Будинок, особливо його лоджії і балкони, тонули у строкатих квітах. Діти вибігли назустріч Діані, яка зупинилася, присіла і приготувалася до обіймів. Позаду йшла посміхаючись Анна. Вийшовши останнім і прихилившись до корпусу антиграва, Велфарій мовчки милувався близькими йому людьми. Нарешті, до нього підійшла його дружина, яку він ніжно обійняв і палко поцілував.

– Нам варто переживати? – запитала вона, поклавши йому руки на груди.

– Ні, – відмахнувся патрієць. – Проте охорону біля будинку я все одно поставлю.

– Велфарію! Що відбувається? – стривожено розпитувала Діана. – Абсідеуми?

Патрієць задумався, не відповівши.

– Рано чи пізно вони мали повернутися. І вони не з тих, хто любить програвати. Ми самі винні, що досі не підготувалися до вторгнення належним чином!

– Діано, сонечку! Ніхто не збирається здійснювати вторгнення, – намагався заспокоїти її Вів. – Так, в інформаційному полі з'явилася деяка інформація. І в жодному разі не можна допустити, щоб першою підтвердила її достовірність цивілізація абсідеумів. Тоді світ навколо нас, Всесвіт, який ми знаємо, зміниться до невпізнання. У гірший бік... – патрієць прагнув згасити свої внутрішні емоційні пориви, щоб не спонукати до зайвих переживань Діану, яка останнім часом зробилася надзвичайно чутливою до всього, що відбувалося навколо неї.

– Якщо ти вимовляєш ці слова, отже, абсідеуми вже знають про неї, – Діана доторкнулася рукою до свого носа і злегка потерла його. – Вони завжди на декілька кроків попереду!

Велфарій ніжним рухом прибрав її руку від носа, поцілував і притиснув до своєї щоки. Раптом поряд приземлився другий антиграв, з якого вийшли декілька чоловіків у костюмах.

– А ось і охорона, – негайно пояснив патрієць. – Одні з найкращих бійців американського підрозділу Об'єднаних збройних сил.

– Вони мені тільки заважатимуть...

– Вибач? – іронічно підвів брову Вів.

– Навіть найкращі бійці безсилі перед материнським і подружнім обов'язком, Веле! Жодна абсідеумська мерзота не доторкнеться до моїх дітей і тебе, коханий! – з викликом вимовила американка.

– Йди сюди, наша захисниця! – Велфарій пригорнув дружину й ласкаво погладив її волосся.

- Веле, так розкажи ж, нарешті!

* * *

- Виродження людства! Наш світ більше не буде таким, яким ми його знаємо зараз! - Його голос, як і раніше, звучав цілковито рівно. - Виродження блискавичне. Надалі воно може бути застосоване щодо будь-якої цивілізації. Саме тому ця загроза нависла не тільки над нами! Утім, про все по порядку. Спершу, як ви всі пам'ятаєте і знаєте, абсідеуми хотіли перетворити нас на рабів. Утім, коли потерпіли, напевно, найбільш принизливу поразку за весь час свого існування, їхня тактика зазнала деяких змін. І в рамках виконання програми з підпорядкування людства було задіяно альтернативну фазу, яка раніше хоч і втілювалася паралельно в життя, але лише як запасний варіант. Не останню роль у її виборі зіграв факт нашого переходу на двадцять п'ятий рівень розвитку й надбання права на невтручання. І тепер головне й першочергове завдання для абсідеумів - змінити те, що неможливо підпорядкувати. Скажіть, що ви робите, коли приготована вами страва не піддається вашій травній системі? Наприклад, ви поклали занадто багато перцю, що викликає болі в шлунку. Ви неодмінно зміните склад або пропорцію інгредієнтів. Ви додасте менше перцю або зовсім забудете про нього. Тобто ви підлаштуєте склад під себе для того, щоб не виникло проблем у майбутньому, а процес поглинання їжі перетворився на комфортне й корисне для здоров'я заняття. А сама страва, якби вона вміла аналізувати те, що відбувається навколо, нічого б не помітила, оскільки зміни відбувалися б на етапі її створення. І майстерно приготована, вона вам скаже, що інгредієнти, їх склад і пропорція - ідеальні й ніким не підібрані, адже порівняння доступне тільки вам. Насправді цей шлях - легший, аніж примушення когось до покори, позаяк тоді витрачається необґрунтована кількість сил, енергії й часу. Які труднощі в абсідеумів на сьогодні? По-перше, одна з причин криється в самій людині: вона неймовірно стійка перед лицем змін. І тут необхідно віддати належне клаудеумам - геніям генної інженерії, які продемонстрували вищий пілотаж практичного застосування наукових знань. Коли з'єднуються дві сутності, зазвичай одна з них бере гору. І подекуди геть не та, на яку розраховують архітектори. Лише народження наступного покоління розставляє все на свої місця. Так сталося з людьми... Те, що ми побачили в Ліллекхаммері, - не стільки масове забирання евотонів, скільки результат невдалого експерименту. Зрозуміло, чому цей проект був суворо засекречений тоді ще підконтрольною Фоллінгу Світовою Радою, а доступ мав тільки її тодішній голова. Таким чином, при з'єднанні абсідеума й людини душа останньої завжди залишалася сильнішою. По-друге, інша причина полягає в пошуку способів усунення цих невдач. Їм необхідне рішення, яке змогло б підпорядкувати неслухняну людську душу. І хоча розгадка показалася на обрії, проте досі залишається недоступною. Хоч як дивно, у пошуку її рішення абсідеумам не належала пальма першості. Першими пошуки почали... - тут він зробив паузу для додання особливого емоційного забарвлення наступним словам, - патрійці задовго до контактів цивілізації абсідеумів з людством. Їхні роботи ось уже як декілька тисяч років перевіряють планету за планетою. Для жителів Патрії ця розгадка має радше теоретичну світоглядну цінність, аніж практичну. Відправлені роботи нічого не знайшли в нашій галактиці й заходилися досліджувати сусідні. У світлі недавніх подій на Землі ця місія дещо втратила своє первинне значення. І саме в такий момент один із Шукачів несподівано надав патрійцям переконливі докази наявності матеріалу, що, за попередніми

даними, є відповіддю. Сигнал отриманий з планети SMB8. Цілком імовірно, що це – легендарна Деумія, останнє відоме місце проживання клаудеумів. Проте сигнал з Шукача обірвався незадовго до його посадки. Петре, продовж, будь ласка!

Росіянин схвально кивнув.

– Так, Андрію. Причини невідомі. Утім, згідно аналізу даних, які встиг передати робот на Патрію, ця планета – зосередження просторових аномалій.

– Даруйте? – перебив його Тобіас, натиснувши на кнопку голограми свого Помічника, після чого на її місці з'явилася смуга з рівнем цукру. Німець збільшив його значення поглядом і задоволено почав розмішувати свою каву в невеликій філіжанці, що стояла перед ним.

– Те, що ми спостерігали десять років тому в кораблях абсідеумів. Простору в кораблі набагато більше, ніж дозволяє розмір літального об'єкта. У мене, так само як і у решти бійців, тоді вибухнув мозок від побаченого. Так от, – Петро швидко окинув поглядом людей і патрійця, які сиділи в невеликому затишному кабінеті лондонського відділення Ради, – на SMB8 – те ж саме, за одним винятком.

– Яким? – зі щирим зацікавленням запитав Тобіас.

– Ці аномалії динамічні. Іншими словами, простір над поверхнею планети перебуває в постійному викривленні, значення якого непостійні.

– Над всією поверхнею?

– Над місцем висадки Шукача – точно. Докладнішої інформації щодо цього об'єкта в нас немає. Велфарію, – росіянин звернувся до патрійця, – тепер твоя черга взяти слово як постійному представникові Патрії на нашій планеті.

Велфарій схрестив руки на грудях і продовжив:

– Спасибі, Петре! Панове, я виступив з пропозицією землянам приєднатися до нашої експедиції, яку ми маємо намір здійснити післязавтра. Оскільки Деумія...

– SMB8, – поправив його Андрій. – Вибач, що перебив.

– Так, даруйте. Звісно ж, SMB8. Проте я особисто вважаю, що цей об'єкт – Деумія. Утім, повернімося до обговорення.

– Веле, пробач, що знову перебиваю. Однак чому ти такий упевнений? Не поясниш нам?

Патрієць змовк, задумливо добираючи правильні слова.

– Мене не покидає відчуття, яке я вже встиг добряче забути. Відчуття майбутніх змін... Я не знаю, як описати його інакше. Воно не схоже ні на тривогу, ні на страх, – Велфарій ще більше зосередився. – Оскільки SMB8 розташована в сусідній галактиці, то летіти доведеться, судячи з

попередніх розрахунків, близько тридцяти годин. Місце висадки перебуває під сильною дією просторових аномалій, так що зійти з корабля в буквальному розумінні цього слова ми не зможемо.

– Як же ми отримаємо потрібний матеріал без фізичного контакту з його носієм?

– Зорієнтуємося на місці, – відповів патрієць. – Ми будемо підхоплені гравітацією планети й зафіксуємося на її орбіті. А потім проведемо всебічний і комплексний аналіз, дані якого послужать нам відправною точкою для ухвалення подальших рішень.

– А яким чином робот вираховував місцеположення об'єкта з інформацією?

– Він випускає сильні потоки евотонів. Комп'ютер не ідентифікував це явище, що автоматично привернуло його увагу й зумовило передачу сигналу на Патрію.

– Комп'ютер не ідентифікував це явище?! – здивовано запитав Андрій. – Тобто ви ніколи раніше з таким не стикалися?

Велфарій заперечно похитав головою.

– А чому ви так упевнено заявляєте про об'єкт з інформацією? Багато що здатне випускати евотони! – почувся невпевнений голос когось із присутніх.

– Необхідно летіти! Без питань! – оголосив Тобіас. – Вирішується доля людства. Ви уявляєте, що станеться, якщо ця інформація потрапить до рук абсидеумів?! Я не хочу, щоб мої діти перетворилися на холодних бездушних тварюк, які заради власного благополуччя здатні убити мене і свою матір!

– Саме тому, – підхопив одесит, – я вирішив провести з вами попередні формальні консультації перед ухваленням мною, як головою Світової Ради, рішення.

– Якщо я правильно розумію, подібна ініціатива не вимагає винесення на обговорення Ради? – поцікавився Вел.

– Ні. Це рішення не зачіпає прав третіх осіб, так само як і не створює хоч яких наслідків для самого людства й належить до моїх повноважень, згідно з установленою процедурою в межах поточної діяльності Ради. Мені важливо розуміти, що я не сам у цьому питанні, і якщо ні в кого з присутніх немає заперечень...

– Є! – голосно й упевнено сказав лисий і кругловидий чоловік середніх років і середньої статури, що сидів ліворуч від Андрія. Загалом він справляв враження людини з багатим військовим минулим. – Я категорично проти! – для більшої переконливості додав Су Лівей, який був головою китайського представництва Світової Ради й «Ф.Ко», – компанії, що займалася складанням Ферруанців.

Всі питально вступилися на нього, вимагаючи пояснень.

– По-перше, ця експедиція викликає певні сумніви щодо безпеки для її учасників! Немає жодних гарантій, що всі повернуться звідти здоровими, не зазнавши незваної дії аномалій планети. По-друге, не бачу ніяких підтверджень присутності відомої всім інформації на цьому об'єкті. По-третє, ніщо поки що не дає ані найменших підстав для припущень про можливу агресію з боку абсидеумів. Назвіть мені хоч б одну вагому причину, з якої ми зобов'язані відправляти своїх представників! – вимогливо завершив він.

– Безпека наших дітей і близьких! Спокійне життя землян, що дозволить їм повноцінно розвиватися й самим вирішувати свою долю! Хіба цього недостатньо?! А може, тобі нагадати про події, що сталися десять років тому? Чи ти вважаєш, що перед нападом абсидеуми пришлють нам сповіщення з квітами й завчасними вибаченнями?!

– Я – прагматик, а не романтик, спраглий пригод! Можна все що завгодно допускати! А може, завтра на нас з неба впадуть космічні восьминоги, які перетворять планету на один суцільний океан?! У будь-якому разі, ми не можемо ризикувати життям землян заради невідомо чого! Могутнє джерело евотонів може означати все, що завгодно, до встановлення точних даних про його природу.

– У такому разі, я ставитиму це питання на голосування всіх членів Ради, – зауважив Андрій.

– Як же я знудьгувався за старим життям і недалекістю його підданців! – глузливо мовив Тобіас, дивлячись у стелю.

Су Лівей демонстративно залишив цю репліку без уваги і продовжив:

– Тим паче тепер, коли радикальні бойовики лютують з новою силою по всій планеті! Необхідно дати їм жорстку відсіч, а не влаштовувати прогулянки по сусідніх галактиках.

– А ось тепер я – категорично проти! – пожвавився українець. – Якщо бійці «Воскресіння» вважають, що їхнє життя повинне закінчуватися смертю за загрозу, якої не існує, то цей факт аж ніяк не означає, що ми маємо втрачати наших хлопців, як ти говориш, заради невідомо чого!

– Скільки земляни зробили для збереження й підтримки елементів різних культур. Та й чи потрібні ці заходи Поколінню, інформаційне поле якого й так містить абсолютно всю інформацію про людство. Кому потрібно – той і візьме. Нехай самі будують своє майбутнє! – додав Петро.

Велфарій відчув, що настала черга висловитись і йому:

– Ви знаєте, що я не люблю нав'язувати представникам людства свої міркування. Однак так склалося, що я виявився його частиною... І слава богу! Кольорів у людському житті набагато більше навіть, аніж у патріяців. Проте ми не повинні повертатися до минулих помилок. Особливо в умовах нестабільності контакту поколінь. Ми – представники двадцять четвертого рівня свідомості й водночас вимираючий вид землян. Головна сьогоднішня місія й завдання для нас – допомогти нашим дітям! Понад усе сприяти їхньому вдосконаленню. Врешті-решт, Покоління – результат нашого прагнення до кращого життя. Кожного з вас!.. Я не говорю, що ваші дії повинні бути

прикладом для молодих. У сьогоднішніх реаліях – радше навпаки. Одначе решту життя необхідно присвятити Поколінню. Хоча б тому, що воно – наша квітка, а ми – його господарі й садівники!

Патрієць узяв паузу, але ніхто не наважився її перервати.

– Абсидеуми прилетять! – продовжив він. Су Лівей насторожено на нього подивився. – А може, і ні! Проте якщо існує загроза Поколінню і є хоч який шанс для її усунення – розбалакування про безпеку членів експедиції постає зарозумілою і неприкритою грубістю, – Велфарій звернувся безпосередньо до китайця: – У ситуації з радикалами я підтримую вашого співвітчизника! Як говорив мій батько: «Вибору твоєї жертви відповідає твій вибір!» Кам Бей дотримується поглядів, які найбільш близькі патрійцям. Мені хочеться вірити, що роботизована армія дасть змогу зберегти якомога більше життів. Врешті-решт, настали часи, коли в безцінності людського життя нікого переконувати не потрібно!

– І прибрати чинник малої відповідальності, тим паче в умовах найманих очільників держав, що викликає потоки безперервної критики з боку суспільства й незадоволення самих же політиків, – додав Тобіас.

Су Лівей сперся ліктями об коліна й доторкнувся пальцями рук до підборіддя. Всі із зацікавленістю чекали його реакції.

– Велфарій має рацію! А я помилився! Ви знаєте, я вчиню підло, якщо скажу зараз, що багато моїх дорослих співрозмовників сповнені відчуттям образи на долю і Простір. Саме так! Скільки сил, життів, близьких людей було втрачено в сутичці з абсидеумами. Адже бійці боролися за кращу дійсність не тільки для своїх майбутніх дітей. Тепер багато хто, напевно, подумає, що я маю на увазі безпосередньо наших тодішніх захисників. Звісно, від цієї думки ніхто з них не може позбавитися, хоч і розуміє всю її неправильність. Проте в багатьох уже були на той час діти... – китаєць багатозначно розвів руки. – Подружжя... Батьки... Чому вони не заслуговують кращого життя? Двадцять п'ятого рівня! Невже вони мало вистраждали? Невже їхній біль мав бути ще сильнішим, щоб Простір нарешті зглянувся над ними? Утім, вони – власники своїх думок тож і Простір їх, врешті-решт, розсудить... Однак я мушу повторити: Велфарій має рацію! Покоління – це частина нас із вами, частина нашого життя і душі! Побачивши звірства, які влаштовують сьогодні бойовики, легко схибити й піддатися емоціям, змішуючи все до купи. Особливо те, що не може мати ціни й меж! Ми всі – єдине ціле. Той, хто розділяє нас, – вбиває людство. І починає з самого себе!

– Отже, ти підтримуєш ініціативи Андрія? – поцікавився Жан.

– Так! – рішуче відповів Су Лівей.

* * *

– Айюмі, тобі знову снилися жахіття? – поцікавилася Діана, яка зайшла в кімнату, де дівчатка сиділи на підлозі.

Донька нічого не відповіла, проігнорувавши питання. Тоді Діана підійшла ближче і присіла біля них.

- Знаєш, говорять, що якщо не хочеш, щоб сон збувся, - потрібно його неодмінно розповісти!

- Нісенітниця.

- Звідки така упевненість?

- А ти логічно поясни те, що сказала. Природа сну невідома. А якщо так, означає боятися - неправильно. Як можна боятися того, що не розумієш?

- Ось тому люди й бояться. Страх народжується від невідання, - втрутилася Кетрін.

- Страх, Кеті, народжується від дурості й недалекості! - відповіла Айюмі.

- Все у світі можна пояснити, але на певному етапі розвитку. Якщо явища не розумієш, то не можеш розрахувати наслідку своєї взаємодії з ним. Для повноцінного розуму існує не страх, а відсутність можливості розуміння наслідків.

- І навіть мораль можеш пояснити? - хитро запитала Діана.

- Коли-небудь хтось це зробить.

- Може, клаудеуми зрозуміли її сенс? - з цікавістю врізалася в розмову Анна, що заглянула в кімнату.

- І пропали! - незадоволено відповіла Кетрін.

- Саме так! Я б теж так зробила, якби зрозуміла цінність всього. Може, знання про мораль складають останній прошарок інформаційного поля...

- Айюмі, - ласкаво промовила Діана й погладила її, - розкажи мені, будь ласка, свій сон. Мені дуже цікаво почути його!

- Гарзд! - зітхнула донька. - До речі, що б не відбулося, обіцяй мені, що триматимеш себе в руках...

Анна не залишилася слухати розповіді своєї сестри, а вийшла подихати свіжим повітрям на лоджію. Їхній будинок оточували такі ж будівлі, між якими пролягала дорога, колись заповнена автомобілями. Тепер вона активно використовувалася для прогулянок місцевих жителів і приземлень антигравів. Сусідні будинки також тонули серед квітів і дерев, за якими дбайливо наглядали їхні господарі. На дорозі щойно приземлився великий антиграв округлої яйцеподібної форми. З нього вийшли декілька сімей, а радісний крик дітей заповнив всю вулицю. І як завжди, серед дітей виділялася окрема група Покоління. Як завжди, їхні обличчя не виражали бурхливих емоцій. Як завжди, вони відчували лише пригнічення і презирство інших. Вживали. «Система давно дала збій! - стривожено подумала Анна. - А ще й ці розмови про абсидеумів...» Вона скрушно зітхнула.

Її погляд перемістився на двох роботів, які тестували зламаний антиграв, що стояв неподалік дороги. Ним не користувалися вже декілька днів, а ремонтників викликали, мабуть, тільки сьогодні. Рішенням Світової Ради

передбачалося, що на роботів, яких іменували Ферруанцями, не розповсюджувалася приватна власність. Вони належали виключно державам і безкоштовно надавали різні послуги населенню. Цей крок передбачено програмою зближення держави й суспільства. І водночас це було тестуванням для прийдешнього масштабного впровадження роботів на постійній основі в більшість сфер життя майбутніх поколінь, які вимагатимуть обов'язкових соціально-економічних змін. Щось подібне в минулому відбувалося й у патрійців. Звісно, основна відмінність Ферруанців людства від їхніх позаземних аналогів полягала в цілковитій відсутності в них бойових можливостей.

Дівчина опустила голову: біля входу стояли два бійці, кожний з яких наглядав за своєю ділянкою. Вони майже не перетиналися поглядами: вхідні двері між ними служили умовною межею їхніх зон відповідальності. Той, що стояв праворуч від входу, підвів голову й помітив Анну. Дівчина подала йому знак, піднявши руку. Він їй відповів добродушним кивком. Утім, більше її увагу привернув боець, що перебував під її лоджією. Чоловік виглядав надто напруженим, що збентежило його підзахисну. Все-таки ніщо не указувало на гіпотетичну небезпеку. Хоча їй, як нефахівцеві, навколишній світ не міг надати ніяких критеріїв для реальної характеристики поточного становища. Періодично він жував кавові зерна, які діставав з правової кишені піджака.

– Мила, пробач мене, будь ласка! – у його голосі відчувалася нервозність. – Ні. Передай батькам, що я прошу вибачення у них за все, що заподіє їм біль, – він говорив з паузами, уважно вислуховуючи свого співрозмовника й не перебиваючи його. – Ні, я не повернуся. І я не розраховую, що ти зрозумієш мене, але розраховую, що коли-небудь пробачиш. Передай Майклу, що він був прав!

Анна не встигла відреагувати на підслухану розмову: вона відчула сильну слабкість, яка примусила її втратити рівновагу. Падаючи назад, вона відчула дбайливий дотик чийось долонь і шепіт:

– Тихіше, тихіше... Пересидимо тут.

Вона не втратила свідомість, але сил бракувало навіть повністю розплющити очі.

Тим часом боець Об'єднаних збройних сил Ради виявив, що його напарника немає біля дверей. Він вмить дістав свою плазму й насторожився, уважно вивчаючи обстановку. Потім почав робити повільні й обережні кроки, наближаючись до точки зникнення хлопця. Кілька разів зупинившись і прислухавшись, боець дістався до місця, що цікавило його. Він лише встиг вдихнути, як його шию здавило, і за кілька секунд безшумно мертвий повалився на тротуарну плитку.

Минуло близько хвилини, перш ніж з будинку вийшли два бійці з піднятою зброєю й виявили зникнення обох вартових. Подавши умовний сигнал, один з бійців показав своєму напарникові, що необхідно, розділившись, оглянути об'єкт. Після ствердого кивка бійці попрямували кожен у свою сторону. Два одночасні постріли в потилицю зупинили їх. Вхідні двері тихенько відчинилися. Простора вітальня відділялася від коридору аркою. За нею правобіч виднілися сходи, що вели на другий поверх. Біля арки сиділи двоє

чоловіків у сорочках, піджаки були акуратно складені на стільці неподалік. Перед ними, біля широких вікон напроти арки, працювала голограма, яка транслювала якийсь новинний канал. Лівобіч виднілися зачинені двері кухні.

Кавові зерна, що розсипалися по підлозі, змусили бійців вмиг підскочити і схопитися за пістолети. Ніхто не рухався. Повисла напруга розбавлялася лише монотонним голосом коментатора, що розповідав про події в Китаї. Нарешті один із чоловіків зрушив з місця і встав біля стіни напроти вікна, в яке вривався прохолодний вітер. Боець дав знак своєму напарникові, щоб той його прикрив, після чого різким рухом кинувся до крісла, що стояло у правому кутку вітальні, присів і сховався за спинкою. Водночас його напарник промайнув у проході й захаївся за стіною з протилежного від сходів боку, щоб проконтролювати безпеку лівої частини вітальні, звідки теоретично міг початися обстріл. Боець, що сховався, висунувся із-за крісла й провів дулом пістолета видимі частини кімнати. У ній нікого не виявилось.

– Чисто! – промовив він і почув, як другий чоловік зайняв позицію в тій самій частині вітальні, яку він щойно перевірів. Тепер вони могли бачити один одного. Було ухвалено спільне рішення висуватися далі: цього разу першим почав рух боець, який щойно прикривав свого напарника. Зробивши декілька швидких кроків у напрямку до вхідних дверей і перевіривши поглядом частину будинку, яка йшла разом з коридором праворуч від чоловіків і закінчувалася щільно зачиненими дверима, він напівпошепки промовив:

– Напевно, дівчата бавляться...

На його спітнілому обличчі поступово згасала готовність до дій. Він розвернувся й заляк на місці: його напарник лежав на підлозі з увіткненим у грудну клітину ножом, а перед ним стояв один з бійців Об'єднаних збройних сил Світової Ради. Пролунав прицільний постріл...

З другого поверху спустилася Діана, але, побачивши порожні стільці й залишені піджаки, зупинилася, так і не дійшовши до арки. Вона вимкнула поглядом голограму і прислухалася. Цілковиту тишу ніщо не порушувало. Раптово ззаду почулися кроки. Діана дістала плазму й розвернулася! Айюмі з Кетрін закричали, дивлячись їй за спину. Діана зрозуміла, що допустила неприпустиму помилку.

– Плазму на підлогу! – промовив холодний голос із-за її спини.

Вона послухалася і, поволі опустившись, поклала зброю. Піднявшись, жінка плавно розвернулася. На відстані всього лише декількох сантиметрів від неї стояв чоловік у чорному костюмі, тримаючи Діану під прицілом. Раптово жінка краєм ока побачила позаду наближення якогось об'єкта. Вона зрозуміла, що у жодному разі не можна переводити на нього погляд, адже боець, що стоїть перед нею, пильно дивився їй прямо в очі. «Невже почув?...»

– А я питав себе... Ось він де... – пошепки говорив він їй. – Ваші очі – незвичайні! Наче у дзеркало дивишся...

На останніх словах боець опустив руки, швидко розвернувся й розчинився в повітрі. Діана блискавичним рухом підбрала пістолет і вистрілила в

чоловіка, якого вона розгледіла декількома секундами раніше. Те ж саме зробив і він. Ці дії вимагали від стрільців різкого стрибка убік у момент здійснення пострілу. Діана голосно застогнала. Лежачи на боці, вона побачила кров на руці вище ліктя. Отже, постріл у її напрямі не досяг своєї справжньої мети. Зібравшись, вона піднялася і завмерла: чоловік лежав на підлозі, білосніжна сорочка його стрімко червоніла, вбираючи кров. Над ним мовчки стояв винуватець цієї події. Він знайшов поглядом Діану, обличчя якої виражало твердий намір продовжувати опір, а очі вже націлювалися на плазму, що випала з руки. Щоб не дати їй ані найменшого шансу, чоловік зробив просторове переміщення, почавши рух, він зник з початкової точки свого перебування й з'явився за частку секунди біля американки на відстані витягнутої руки. Ця дія змусила згадати події десятирічної давності. Тоді Златі й Андрію ціною неймовірних зусиль вдалося ліквідовувати двох абсидеумів, що перебували в синдромі просторової дії. Їхні клинки в той момент пройшлися крізь шиї смертників.

Чоловік нервово стискав свій пістолет і нерішуче розглядав Діану. Потім він повернув голову в бік дівчаток і спрямував погляд на Кеті! Їхня матір прискорено дихала, наповнюючись відчайдушною упевненістю й періодично поглядаючи на його зброю. Боець, звісно, все помітив і прицілився в жінку. Діана розуміла, що необхідно діяти. Вона пожертвує собою! Віддасть своє життя за Кетрін, Айюмі й Анну! Вона обіцяла! Велфарій вчинив би так само! «Раз, два...» Раптово вона відчувла сильну слабкість. Гул у голові почав промацувати її мозок, ділянки якого одна за іншою занурювалися в біль. Жінка зігнулася і впала на живіт. Сили залишилися тільки для зору... Діана побачила, як Кеті, ридаючи, вдячно обійняла сестру.

Боець на секунду розгубився, відвівши зброю убік. Його завдання тепер неймовірно спростилося! Два постріли закінчили б місію. Сьоме й восьме тіла... Їхня сестра, яка ховалася вгорі, за цих обставин жодного інтересу для нього вже не мала. Він знову міцно стиснув пістолет і подивився на Діану, яка лежала перед ним. Вона не стогнала, хоча біль, викликаний евотонуванням, мав бути пекельним. Її пальці нервово сіпалися в напрямі лежачого пістолета! Вираз обличчя чоловіка змінився від рішучої агресії до збентеженого подиву! Потім він помітив плавний рух у свій бік. Його пересмикнуло від дорослого виду японки і її очей, що переливалися червоним сяйвом. Айюмі вичікувально зупинилася перед ним, нічого не кажучи, але разом з тим пропонуючи йому зробити обмін.

Боець швидкими рухами заховав плазму! Наразі японка могла з легкістю евотонувати його, але не зробила цього, стримавши своє слово. Чоловік узяв її за руку й покvapливо вивів з будинку. На газоні їх уже чекав антиграв. Стінка корпусу розчинилася, і боець прослідкував, щоб Айюмі опинилася усередині транспортного засобу. Його пілот, що сидів на передньому сидінні перед великою голограмою з параметрами управління, обернувся й діловито запитав:

– Мати з дітьми?

– Так.

Пілот витягнув плазмовий шок і промовив перед пострілом у його лоб:

– Спасибі!

* * *

– Що мав на увазі Тобіас, коли говорив про чинник малої відповідальності? – запитав Жан у Андрія. – Не поясниш наймолодшому членові Ради?

Одесит подивився на француза, який сидів на стадіоні праворуч від нього. «Нагадуємо про можливість встановлення зв'язку з комп'ютером!» – уже втретє оголосив диктор присутнім уболівальникам. Ті з них, які тільки розташувалися на своїх місцях, притулили свою руку до пристрою, що зовні нагадував тростину, до верхівки якої було прикріплено кулю. Саме він реєстрував характеристики евотонів, щоб потім встановити зв'язок мозку кожного уболівальника з комп'ютером.

Тим часом футболісти ще не з'явилися на полі. Андрій поклав руку на пристрій, після чого побачив над футбольним полем необхідну йому статистику щодо команд, які грали сьогодні. Те ж саме повторила й решта гостей: на півфінальний матч Ліги чемпіонів прийшли українець, Жан, Петро, Велфарій і Су Лівей.

– Наша робота – ходіння по лезу ножа. Робота політика... – додав Андрій. – Загалом, це стосується будь-якої людини, яка так чи інак мусить ухвалювати рішення, наслідки яких неодмінно відіб'ються на третіх особах. Проте політик більш, ніж інші, схильний до цього чинника, адже кількість третіх осіб у його випадку – неймовірно велика.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/andr-y-krizhevskiy/evoton-transformatsiya/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Людина розумна (лат. *Homo sapiens*) – вид роду Люди (*Homo*). У кінці верхнього палеоліту (близько 40 тисяч років тому) залишався єдиним представником сімейства гомінідів.

2

Австралопітек афарський (лат. *Australopithecus afarensis*) – вимерлий вид австралопітека з родини гомінідів, що жив близько 4 мільйонів років тому.

3

«Місіс Плез» – всесвітньо відомий череп самки австралопітека африканського (вимерлого виду з сімейства гомінідів, який мешкав близько 3, 5–2, 4 мільйонів років тому).

4

Фенуей Парк (англ. Fenway Park) – найстаріший бейсбольний стадіон біля Кенмор-сквера в Бостоні, штат Массачусетс.